

«Doble ració
de malifetes
i diversió!»

Jeff Kinney,
autor de
Diari del Greg

BROMES PESADES S.A.

Jory John i
Mac Barnett

Il·lustracions de
Kevin Cornell

Estrella Polar

BROMES PESADES S. A.

JORY JOHN I MAC BARNETT

Il·lustracions de
Kevin Cornell

Estrella Polar

PER A LA TAYLOR
—MB

**AQUEST LLIBRE ESTÀ DEDICAT A L'ALYSSA; A LA MEVA MARE, DEBORAH,
I A STEVEN MALK, QUE SEMPRE VA CREURE EM AQUEST PROJECTE.
SEGUIRÉ ESTANT AGRAÏT A TOTS TRES FINS QUE LES VAQUES VOLIN,
COSA QUE POT TRIGAR ALGUNS ANYS.
—JJ**

Estrella Polar
Col·lecció Bromes Pesades S. A.
Títol original: *The Terrible Two*
© de la traducció: Víctor Aldea, 2015
© del text: Mac Barnett i Jory John, 2015
© de les il·lustracions d'interior: Kevin Cornell, 2015
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona
Primera edició: juny del 2015
ISBN: 978-84-9057-860-5
Dipòsit legal: B.11.524-2015
Imprès per Egedsa
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

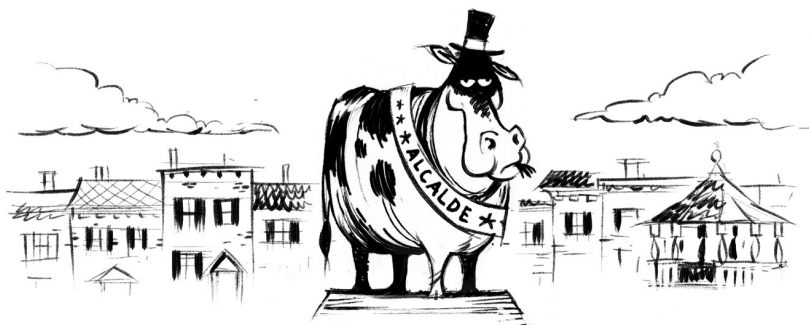
BENVINGUTS A VALL BADALL, un lloc idíl·lic,
amb prades verdes que davallen fins als rierols i ple de
vaques fins on us arriba la vista. Aquí en tenim una.

Unes quantes dades sobre Vall Badall: si apiléssiu totes les vaques de Vall Badall una damunt de l'altra, arribarien fins a la lluna i encara en tornarien. (Val a dir, però, que això no és cap bona idea perquè les vaques tenen por de les altures i a l'espai no poden respirar sense escafandre.)

L'any 1836, per culpa d'un error en les votacions, es va escollir una vaca com a alcalde de Vall Badall. (Es va reelegir la vaca per un segon mandat després de fer-se mereixedora d'un índex de popularitat rècord.) Al centre de la plaça de la vila encara hi ha l'estàtua d'aquella vaca.

Si us passéssiu tot un dia a tocar d'una vaca sentiríeu com mugeix cent vegades o menys. Comptar els mugits és un pasatemps força popular a Vall Badall.

Aquí en tenim una altra!

Tot això fa que Vall Badall sigui un lloc molt emocionant si us entusiasmen les vaques.

A en Miles Murphy no l'entusiasmaven les vaques.

AQUEST ÉS EN MILES MURPHY. Aquí el teniu al seient del darrere. Va de camí cap a Vall Badall. Donem-li un cop d'ull a la cara.

Mireu com arrufa les celles. Mireu com fa cara de pomes agres. Mireu com recolza el cap a la finestra i sembla que intenti fugir del cotxe.

Mireu com no deixa de sospirar.

Avui ja ha sospirat cent vegades.

—Miles, sisplau, deixa de sospirar —va dir-li la Judy Murphy des del seient del conductor—. Ara tindrem una casa! Tindràs una habitació més gran. I jardí! Començarem de zero. Per què no somrius una mica?

Però en Miles no podia somriure perquè anar-se'n a viure a Vall Badall no el feia feliç. Com tampoc no el feia feliç acomiadar-se dels seus amics, en Carl i en Ben. No el feia feliç acomiadar-se del seu antic pis en un edifici de color rosa a prop del mar en una ciutat que es deia Línia de Costa. No el feia feliç acomiadar-se de la seva antiga habitació, amb les quatre parets i el sostre arrebossats de mapes vells que va intentar endur-se, però que estaven tan ben enganxats que s'estripaven quan els va voler arrencar (no els hauria d'haver enganxat tan bé). No el feia feliç acomiadar-se de Cal Max, la seva botiga

de gominols de confiança. I no el feia feliç dir adéu a la seva reputació de ser el millor gamberro de l'institut, que s'havia guanyat amb anys de treballar dur i de tenir idees brillants.

En Miles seguia pensant que girarien cua i tornarien a casa, però en comptes d'això el cotxe seguia avançant i ara fins i tot passava per davant d'aquest cartell:

FEIA ESTONA que havia passat la mitjanit i en Miles donava voltes per la seva nova habitació. Era massa gran. Les parets eren massa blanques. Hi havia caixes pertot arreu. Hauria d'estar dormint, però estava despert perquè l'habitació no estava bé. La casa sencera no estava bé. I el jardí no estava bé. A en Miles tant li feien les habitacions, les cases i els jardins grans. Allò no era començar de zero. Allò era com un gran zero a l'esquerra. Va apagar el llum que hi havia sobre una caixa i se'n va tornar al llit.

En Miles no podia aclucar l'ull. Per la finestra de la seva antiga habitació en Miles sentia com les onades trencaven mentre s'enfonsava en un son profund.

En Miles va sortir del llit i va obrir la finestra. Lluny, va mugir una vaca.

L'aire que hi havia a l'exterior de la seva antiga habitació feia olor de mar. Aquest aire feia olor de vaca.

Avui era un mal dia, però demà encara seria pitjor. Demà era el primer dia al nou institut.

En Miles se'n va anar al llit amb la por al cos.

EN MILES ES VA DESPERTAR amb la por al cos. Va obrir els ulls i va fixar-los en el sostre completament buit. La nit abans havia somiat que tot era un somni i ara només volia seguir dormint.

En Miles va tancar els ulls amb força. Va intentar tornar a agafar el son, però sentia com al pis de baix la mare arrossegava els peus amunt i avall de la cuina mentre preparava l'esmorzar.